

приготви, а при живѣ недѣй ма вече спо-
менѣва ни писменно ни ѹстно, нито нѣщо
за даванѣе и за зиманѣе; нѣ кога-то оти-
дешъ на прѣдѣз Бога, тамъ ще ма пома-
нешъ за да приеме и мене, кога поиска не-
гово-то челоуѣколюбіе. Това ката чю блажен-
наа Евдоксія, много са разтѣжи, а най-па-
че, дѣто рече да не поменѣва за него ни
писменно ни ѹстно; зашто-то та мислаше
да му остави писменно завѣщаніе за много
иманѣе, кое-то харизва на мѣнстыри-тѣ.
Оттамъ като са върна скоро ѹ С-тый градъ
Ервсалимъ, приказа Анастасію Патріарху дѹ-
мы-тѣ Евтиміевы. То врѣмѣ царица-та
пращаше черквѣ на има-то С-го първо-мѣ-
ченика Стефана, и іоше несвършена, запо-
вѣда да са освѣти на мѣсѣцъ Юліа 15-й
день, и много иманѣе остави за тѣжи чер-
квѣ. Послѣ та окыхождаше по всички-
тѣ отъ неѣж направены черквы, освѣща-
ваше ги и доволно иманѣе исхарижа.—Слѣдъ
4 мѣсѣца отъ освѣщенье-то на черквы-тѣ
благодѣстива-та царица Евдоксія са разко-
лѣ и наскоро, прѣдаде Богу дѣшѣ.

А кога-то великій отецъ Евтимій бѣше